

se na Ogerskem vpelje civilni zakon. Če bodo le ž njim tudi državni dolgovni poplačani!

Vnanje države. Deželni zbor pruski, ki je s postavo, kaj in kako storiti, če so škofijska in župnijska mesta prazna, državno samosilstvo do vrha priteral, je imel pred svojim razhodom prav grd škandal. Žid Lasker je namreč v zbornici zgrabil knjeza Puttbus-a, poslanca v gosposki zbornici, in mu kot opravičnemu svetovalcu severne železnice, ki potrebuje državne podpore, očital goljufijo. Knjez je zopet Laskerja imenoval nesramnega obrekovalca in ob enem naznanil, da ga bo tožil, kar je malega Laskerja še bolj razkačilo. — Tako se bo jeseni, ko se dež. zbor zopet snide, to umazano perilo še le prav požehtalo.

Na Francoskem imajo novo ministersvo, v katero so stopili 3 prejšnjih ministrov: knjez Decazes kot minister vnanjih zadev, Magne za finance in Fourton za notranje zadeve. Rudečkar ni nobeden, vsi so strokovnjaki v svojih poslih, na čelu republike pa resen in oster maršal Mac-Mahon. — Če bo večina narodne skupščine pametna ter vlado podpirala, se ni kaj hudega bati; če pa vsede na limanice zvičajnega Thiersa, ter sili na to, da se narodna skupščina razpusti, potem utegnejo rudečkarji na površje priti in sledi — Napoleon IV., morebiti po krvavi prekučiji.

V Aziji, državi Anamski, se je vnelo krvavo preganjanje kristijanov, z večine katoličanov, in po sporočilih jih je že do 10.000 poklanih!

Za poduk in kratek čas.

Anton Sivka.

(Izgled kršanskega učitelja.)

(Konec.)

Krčem alj oštarij Sivka nikdar ni ljubil, ne v samskem, še manj pa v zakonskem stanu. Ako so ga pa vrli sosedje na pošteno veselico povabili, se je vselej rad pridružil. Vsak ga je rad imel, rad poslušal, ker je vsikdar vedel kakšno veselo, pa modro povedati. Prepira ni mogel trpeti. Kjer so se kregali alj se je zabavljalo, je odbežal. Od kar je pa svojo kmetijo imel, je po šoli najrajši stopil v svoj vinograd alj k svojim drevesom pogledat. Brez posla nisi ga nikdar našel. Bil je tudi gostoljuben, prav po šegi starih Slovencev. Z velikim veseljem je sprejemal goste, katerih se v Špitalski dolinici nikdar ne manjka, ter jim postregel, kolikor je premogel. Kdo bi zamogel naštetih dobrot, katere je ubožnim otrokom na tihem delil! —

Tako je bil Sivka že v zdravih dneh izgled kršanskega učitelja. Še lepše se kaže njegovo skozi in skozi kršansko življenje v njegovi polletni bolezni. Spomladi lanskega leta začne hirati. Večkrat se pritožuje, da mu želodec ne

prekuhava več v redu. Moči ga vedno bolj zapuščajo. Domači čestiti gospod župnik, nja najbližnji sosed in najboljši prijatelj, so kmalu zapazili, da je Antonovo zdravje v veliki nevarnosti. Velik del šolskih skrbi iz ljubezni do otrok in njih blagega učitelja g. župnik prevzamejo, Sivki pa naročijo, naj na svoje zdravje vestno gleda. Skrbna žena preskrbi ljubemu možu zdravil od vseh krajev, alj bilo je vse zastoj. Sivka sam je kmalu spoznal, da ga Gospod iz te solzne doline kliče, domačim pa, zlasti svoji ljubi ženki, si tega razodeti ni upal. Iz ljubezni do Boga je najhujše bolečine celó mirno in v Božjo voljo udan prenašal. Ostal je vedno vedrega obličja in mirnega srca. Nihčér ga ni slišal tarnjati alj godrnjati. Ko je 2. julija l. l. god obiskovanja Matere Božje, ki je varhinja Špitalske fare, procesija šla mimo šole, je Sivka še vstal iz postelje, da je pri oknu procesijo gledal. Solze ga polijejo, ker ne more v vrsti hoditi. „Vsako leto sem še denešnji praznik šel s procesijo“, je djal svoji ljubi ženki — „letos pa ne morem več.“ Te kratke besede nam dovolj pričujejo, kakošno veselje da je imel do cerkvenih opravil. On jih ni za denar, ampak iz ljubezni opravljal! Meseca julija mu je bolezen še večasih prelegla, on pa ni več dvomil, da je ta bolezen zá-nj poslednja.

Bolezen vedno hujša prihaja. Dné 10. septembra ga č. gospod župnik poprašajo, alj ne bi želel sv. zakramentov prejeti. „To so že dolgo moje želje“, je djal, „alj svojih domačih si nisem upal prehitro plašiti. Zdaj sem pa vesel, da ste besedo na to napeljali!“ Neutegoma mu pokličejo župnik spovednika iz Konjic. Sivka prejme z največo pobožnostjo presveto popotnico. Dvanajst dni mu Bog še da živeti. Ta čas se je rajni Sivka neprenehoma na pot v dolgo večnost pripravljal. Vse časno je v najlepši red spravil. Ponedeljek dan 22. meseca kimovca 1873 je bil poslednji njegovega kršanskega življenja.

Kakor je stari Tobija svojega sina, mlajšega Tobija, k svoji smrtni postelji poklical, ter mu za slovo najlepših naukov dajal, tako je tudi naš blagi Anton Sivka svojega mladega sina Antona zadnji den poklical k svoji smrtni postelji, da bi mu dal najlepših naukov za vse življenje. „Ljubi Tonček“ — reče oča — „ubogaj rad mater in jih vselej spoštuj. Moli rad in Boga nikdar ne pozabi. Boš prišel v mesto, varuj se slabih tovaršij. Tam boš veliko pohujšanja videl. Našel boš ljudi, ki pravijo, da ni Boga. Nikar jih ne poslušaj! Beži pred njimi. Dokler se človeku dobro godi, lahko na Boga pozabi. Alj na smrtni postelji — takrat človek prav spozna, da je Bog nad nami. Glej, jaz rad umerjem; le vi otroci in vaša mati me nekoliko skrbite. Pa zanašam se, da boš ti namesto mene mater podpiral. Kaj bi me zdaj v smrtni uri tolažilo, ako bi vere ne imel? Sv. vera me tolaži, da celó rad umrjem!“ — Zadnjokrat oče in sin drug drugemu solze iz oči obrišeta.

Nastal je bil večer. Ves zamišljen pride Tonček iz očetove sobe, se naslone na svojo postelj in premišljuje zlate nauke umirajočega očeta, dokler ne zaspi.

Ko se več ljudi v hiši zbere, jih Sivka prosi, naj bi molili, ker molitev je bila nja največje veselje, nja največja tolažba. Blizo 10. ure mu nja skrbna žena še enkrat postelj zrahlja. Blizo pol noči svojo blago dušo Stvarniku izroči. Končal je svoje lepo kršansko življenje, preden je bil 48. leto dovršil. 19 let je bil star, ko je učiteljsko službo nastopil, 19 let je bil v Špitaliču občje ljubljene učitelj. Zalostna novica, da je g. Sivka umrl, se je brž dalje okrog razširila. Povesodi je odmeval le eden glas: pač škoda, da je vrlji učitelj tako rano umrl! Den sv. Roperta, 24. kimovca 1873 je bil pogreb napovedan. Od vseh krajev so prišli znanci in prijatelji rajnemu prijatelju poslednje časti skazovat. Deset duhovnikov in 16 ljudskih učiteljev je rajnega k grobu spremljalo. Č. gospod Jože Virk so v nagrobnici rajnega lepo življenje razlagali. Lepo število zbranih tovarišev rajnega Antona se je pri tej priliki lahko prepričalo, da pobožnega, kršanskega učitelja verno ljudstvo pristrčno ljubi in mu z velikim veseljem svoje otroke v skrb izročuje; g. govornik je pa tudi poudarjal, da vedó dušni pastirji po vrednosti ceniti takošnega učitelja, kateri jim otroke v besedi in po izgledu k časni in večni sreči napeljevati pomaga.

Po slovesni mrtvaški meši, med katero ste se še dve tihi sv. meši za dušni mir rajnega Antona služile, smo mrtvo truplo vštiric njegovega prednika, g. Val. Jazbeca, v materno krilo črne zemlje položili. Drameljski g. župnik, ki je rajnega pred 13 leti poročal, ga je tudi do groba spremil. — Jernej.

Razne stvari.

(*Blagodušen dar.*) Svetli cesar so iz svojega podarili 5000 gld. v pomoč onim štajerskim nesrečnežem, ki so vsled povodnje poškodovani.

(*Vabilo.*) C. k. namestnija je potrdila „Učiteljsko društvo za slovenski Štajer“, katero bode začasno v Ljutomeru svoj sedež imelo. Podpisani odbor bode začel početkom meseca junija izdajati šolski časnik „Slovenski učitelj“, ki bode 5. in 20. vsakega meseca v Mariboru izhajal na celi poli. Cena mu je do konca tekočega leta za prave ude, to je štajerske učitelje in podperne ude, to je druge učitelje in šol. prijatelje 2 gld. 50 kr., za nedružabnike pa 2 gld. Vse slovenske učitelje in šolske prijatelje vljudno vabimo k obilni naročbi. Naročnino prejema podpisani odbor.

V Ljutomeru 24. maja 1874.

Začasni odbor „Učiteljskega društva za slovenski Štajer.“

(*„Omika“ se še dalje bolj širi.*) Na Pohorji, kder pri nepokvarjenih hribovcih o tatvinah v prejšnjih letih ni bilo slišati, začela se je v novjšem času kazati „omika“ prostomiselnikov, ki ne vprašajo več za Božje zapovedi in prepovedi. Dne 8. apr. je tat iz Tinjske farne cerkve odnesel vse prte in nekaj krajeerjev. Skriti tepec to hudodelstvo že več let dela. — Dne 22. t. m. so pa tatje po noči vlomili v farovško žitnico in pobrali zmladlaške žitne ostanke. — Lenuh mlad, star tat!

(*Požar.*) Binkoštno nedeljo popoldne blizo 3. ure je začelo goreti v Stročji vasi v Ljutom. okolici, ter je pokončal ogenj 7 hiš z drugimi gospodarskimi poslopji vred. Požar je bojé zatrosil neki mali dečko, ki še ne hodi v šolo, igraje se z užigalicami. Ljutomerski gasilci so bili kmalu z brizgalnico na pogorišča.

(*Odlikovanje.*) Breški okr. glavar, g. Josek, je prejel Franc-Jožefov red, ker se je pri odvrčanji kuge posebno skazal. — Zarad svojih zaslug je istim redom odlikovan tudi celjski župan, g. dr. Nekerman.

(*Nekaj za „liberalne“ šolske prijatelje.*) Sin okrajnega zdravnika v Velkovcu, g. dra. V. Huse, ki je gimnazijo v Celovcu študiral, si je pri letošnjem spomladanskem izletu dne 1. maja plučno vnetico nalezal, za katero je čez nekaj dni umrl. — Ko bi se bilo kaj takega vsled prehlajenja v cerkvi ali pri procesiji zgodilo, koliki šunder bi bil po vseh novinah! Zdaj pa je vse lepo tiho, ko se je to zgodilo na dan, kterege nova šola kot velik praznik slavi. (Iz „Kärnt. Bl.“)

(*Slaba letina.*) Iz najrodovitnijih krajev na Koroškem, posebno iz Labodske in Junske doline, prinaša „Kärnt. Bl.“ poročila, vsled kterih je mraz, potem pa sneg in povodinj skoro vse pokončala.

(*Malokdaj ena sama nesreča.*) Pred 7 tjedni je zgorel strešni stol prelepega, in prostranega hleva pri benediktinskem samostanu v Šent Pavlu na Koroškem. Dne 16. maja ob eni popoldne pa pride druga nesreča: podere se namreč srednji zidani opaž (Feuermauer), kterege je nekaj ur poprej zidarski mojster za celo trdnega spoznal, vdere obok (velb) za blizo 30 sežnjev na dolgo in zasuje 18 glav živine, 2 konja in blapca, ki je ravno konja čedil. Hlapec je najbolj poškodovan in v smrtni nevarnosti; živinčet pa nobeno ni ubito, ampak vsako le več ali manj ranjeno. „K. Bl.“

(*Gambrin, po staro-nemški pravlici začetnik piva,*) razširja še dalje bolj svoj pridelek. V 6 letih, od l. 1866—1872 je zaužitek piva (pira) za polovico poskočil. Leta 1866. se je v Avstriji napravilo 13 milijonov, 597.450 vedar piva, leta 1872. pa že 20 milijonov, 305.952 veder. Na davku se je plačalo l. 1866. 15 milijonov, 739.603 gl., leta 1872. pa 23 mil. 61.365 gld. — Ker se največ piva po mestih izpije, in ker je pričakovati, da v naslednjih letih zaužitek vsaj za polovico